

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžf/41/2012
Identifikačné číslo spisu:	3011200175
Dátum vydania rozhodnutia:	28.08.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Ida Hanzelová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:3011200175.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: U. X., bytom Y., právne zastúpený JUDr. Tiborom Bickom, advokátom, so sídlom Dukelská 972/7-3, Považská Bystrica, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Vázovova 2, Bratislava (predtým Colné riaditeľstvo SR), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 35091/2010 zo dňa 14. januára 2011, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/23/2011-53 zo 4. apríla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/23/2011-53 zo 4. apríla 2012 vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi trovy konania z r u š u j e a v e c v r a c i a krajskému súdu na nové rozhodnutie o trovách konania.

Odôvodnenie

Uznesením krajského súdu bolo zastavené konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým potvrdil daňovú exekučnú výzvu CÚ Trenčín zo dňa 6.9.2010. Krajský súd konanie zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby na pojednávaní 4.4.2012 potom, ako bol oboznámený rozsudok NS SR č. k. 6Sžf/20/2011-66 z 23. novembra 2011 o tom, že rozhodnutie, ktoré bolo exekučným titulom, bolo zrušené a rozhodnutím CÚ Trenčín z 24.2.2012 bolo daňové exekučné konanie zastavené. Krajský súd súčasne priznal žalobcovi náhradu trov konania podľa § 246c v spojení s § 146 ods. 2, veta prvá OSP tak, že na náhradu trov konania zaviazal žalovaného, ktorý zavinil, že sa konanie muselo zastaviť. Náhradu trov konania priznal krajský súd žalobcovi v celkovej sume 6.963,83 Eur, v zmysle predloženého vyúčtovania doručeného súdu dňa 10. apríla 2012. Táto suma predstavuje trovy právneho zastúpenia vyčíslené za rok 2011 a za rok 2012 v zmysle vyhl. č. 655/2004 Z.z., § 14 ods. 1 písm. c/ za jeden úkon právnej pomoci á 1.389,33 Eur + režijné paušály, celkom za 4 úkony + náhradu súdneho poplatku a náhrady za stratu času.

Proti uzneseniu krajského súdu podal žalovaný odvolanie a to proti časti výroku o náhrade trov konania. Žalovaný má za to, že z ustanovení § 244 ods. 3 OSP a § 248 písm. a/ OSP vyplýva, že daňová exekučná výzva správcu dane v zmysle ustanovenia § 76 zákona SNR č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom do 31.12.2011 (ďalej

len zákon č. 511/1992 Zb.), resp. rozhodnutie odvolacieho orgánu potvrdzujúce odvolaním napadnutú daňovú exekučnú výzvu, nie je predmetom súdneho prieskumného konania podľa piatej časti OSP (§ 244 a nasl. OSP). Daňová exekučná výzva je vydávaná v nadväznosti na ustanovenie § 73 a nasl. zákona č. 511/1992 Zb. ako procesné rozhodnutie týkajúce sa vedenia konania. Daňová exekučná výzva adresátovi nezakladá, ani nemení žiadne ďalšie práva a neukladá povinnosti, ale iba zdôrazňuje/vyzýva daňového dlžníka, že je povinný zaplatiť daňový nedoplatok v zmysle právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, s poskytnutím náhradnej doby na plnenie s doplňujúcou informáciou, že v prípade nesplnenia si povinnosti peňažnej úhrady vydá správca dane voči daňovému dlžníkovi exekučný príkaz podľa ustanovenia § 77 zákona č. 77/1992 Zb. Žalovaný pritom pri vyššie uvedenom právnom názore vychádza aj z ustálenej judikatúry správneho súdnictva v Slovenskej republike, ako napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (Ďalej len „NS SR“) sp. zn. 3Sžf/80/2007, sp. zn. 5Sžf/87/2007, sp. zn. 5Sžf/17/2008, alebo sp. zn. 2Sžf/5/2009.

V prílohe odvolania žalovaný predložil kópiu rozsudku Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „KS KE“) sp. zn. 6S/142/2009-58 zo dňa 22.09.2011, ktorým KS KE zastavil konanie začaté na základe podanej žaloby o preskúmanie exekučnej výzvy (resp. potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho orgánu) v správnom súdnictve, a to práve v zmysle ustanovenia § 250d ods. 3 OSP, teda z dôvodu, že žaloba smerovala proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom. NS SR v odvolacom konaní svojim rozsudkom sp. zn. 5Sžf/86/2011 zo dňa 29.02.2012 rozsudok KS KE sp. zn. 6S/124/2009-58 potvrdil.

Podľa ustanovenia § 146 ods. 2 OSP „ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.“ V kontexte uvedeného teda žalovaný namieta, že rozhodnutie súdu o povinnosti žalovaného nahradiť trovy konania žalobcovi je v rozpore s ustanovením § 146 ods. 2 OSP. Súčasťou vyššie uvádzaných rozhodnutí KS KE sp. zn. 6S/142/2009-58 zo dňa 22.09.2011 a NS SR sp. zn. 5Sžf/86/2011 zo dňa 29.02.2012 je aj konštatovanie, že žiaden z účastníkov súdneho konania nemá nárok na náhradu trov konania, a to z dôvodu, že žalobca nebol úspešný v konaní, keďže podal žalobu voči rozhodnutiu, ktoré nie je možné preskúmať správnym súdnictvom, a preto bolo konanie zastavené. Žalovaný má teda obdobne za to, že ak súd zastavil konanie vo veci „od počiatku procesne neprináležiacej“ žaloby voči súdom „nepreskúmateľnej“ daňovej exekučnej výzve (resp. potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho orgánu), a to z dôvodu späťvzatia žalobného návrhu samotným žalobcom, nie je možné následne na ťarchu žalovaného priznať žalobcovi náhradu trov konania z dôvodu, že by žalovaný „v negatívnom zmysle“ zavinil zastavenie vedeného konania (prvá veta § 146 ods. 2 OSP). Taktiež potom by sa nemalo konštatovať, že žaloba bola podaná dôvodne a správanie žalovaného bolo dôvodom na späťvzatie návrhu a teda aj dôvodom na uloženie povinnosti hradiť žalobcovi trovy konania (druhá veta § 146 ods. 2 OSP). Žalovaný vyslovil názor, že ani jedna z podmienok ustanovenia § 146 ods. 2 OSP nebola splnená na to, aby o trovách konania bolo rozhodnuté spôsobom uvedeným v uznesení súdu. Žalovaný tiež poukázal na to, že súd v uznesení presne nedefinuje, čím žalovaný „zavinil“ zastavenie konania podľa ustanovenia § 146 ods. 2 prvá veta OSP, ktoré v konečnom dôsledku bolo zastavené z dôvodu späťvzatia žalobného návrhu žalobcom. Z danej pozície sa javí uznesenie o trovách konania aj ako nepreskúmateľné.

Žalovaný žiadal zmenu prvostupňového rozhodnutia a žalobcovi nepriznať náhradu trov konania.

Žalobca žiadal uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdiť. Poukázal na to, že žalovaný odvolanie proti výroku o zastavení konania nepodal. Argumentuje pritom, že v danej veci bola žaloba podaná proti rozhodnutiu, ktoré nepodlieha prieskumnému konaniu súdom. So späťvzatím žaloby súhlasil. Je nepochybné, že žalobcovi do späťvzatia žaloby vznikli trovy konania, ktoré by som nemusel vynaložiť, ak by žalovaný napadnuté rozhodnutie nevydal, alebo vyhovel odvolaniu proti daňovej exekučnej výzve. Pokiaľ sa týka jeho ďalších argumentov, tieto považuje za nedôvodné. Žaloba o preskúmanie rozhodnutia žalovaného zo 14.1.2011 bola podľa žalobcu podaná dôvodne, pretože žalovaný sám uznal, že exekučný titul a následne vykonávané exekúcie neboli v súlade so zákonom. Pokiaľ žalovaný poukazuje na rozhodnutia NS SR, ktoré konštatujú, že daňová exekučná výzva nie je

predmetom prieskumného konania podľa §§ 244 a nasledujúcich OSP uviedol, že tieto nie sú prameňom práva a v podstate vo všetkých citovaných prípadoch sa týkajú vecí, v ktorých exekučný titul zrušený nebol, resp. nebol napadnutý a bola napadnutá len daňová exekučná výzva. Pretože sa žalobou domáhal aj preskúmania rozhodnutia žalovaného vo vzťahu k exekučnému titulu a táto žaloba bola Najvyšším súdom SR považovaná za dôvodnú, jediný, kto mu mohol poskytnúť ochranu v exekučnom konaní bol súd na základe podanej žaloby podľa piatej časti OSP. Krajský súd v napadnutom uznesení tak zastavenie konania, ako aj výšku náhrady trov konania správne posúdil a dostatočne odôvodnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal odvolaním napadnuté uznesenie a konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyselne dospel k záveru, že výrok rozhodnutia o náhrade trov konania je potrebné zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na nové konanie z dôvodov podľa §221ods. 1 písm. h/ OSP. Krajský súd posúdil zavinenie žalovaného na zastavení konania bez náležitého vyhodnotenia skutkového stavu veci a preto je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude vysporiadať sa v kontexte skúmania zavinenia žalovaného na zastavení konania aj s relevantnou námietkou žalovaného, o tom, že žalované rozhodnutie nepodlieha súdnemu preskúmvaniu.. Pre úplnosť odvolací súd poznamenáva, že pri výpočte výšky náhrady sa krajský súd nevysporiadal ani s dôvodmi, pre ktoré použil sadzbu za jeden úkon právnej pomoci podľa § 10 a nie podľa § 11 ods. 4 vyhl. č. 655/2004 Z.z. ustanovenú pre konanie podľa V. časti OSP.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.